

Прибій, вітер і дощ боролися одне з одним, б'ючись об стару будівлю з такою силою, що Греґ задумався, а чи зможуть її напівзруйновані стіни встояти проти них. Коли грім знов ударив у забите дошками вікно, Греґ відскочив назад, спіткнувся об Сиріла, наступивши йому на ногу.

— Ауч! — Сиріл штовхнув Греґа, від чого світло ліхтарика застрибало по стіні перед ними, ковзнуло по клаптях шпалер у блакитну смужку, що звисали зі стіни, і по тому, що скидалося на дві червоні літери «Фр». Над літерами було розбризане щось темне. Соус для піци? Чи щось інше?

Хаді засміявся над своїми двома незграбними друзями.

— Це просто вітер, чуваки. Зберіться.

Ще один порив вітру обрушився на будівлю, і стіни затряслися, заглушивши голос Хаді. Дощ,

що тарабанив по металевому даху, ще посилювся, а всередині будівлі — десь неподалік — щось металеве брязнуло доволі голосно, щоб його почули крізь шум вітру і дощу.

— Що це було? — Сиріл розвернувся й окреслив ліхтариком швидку дугу.

Хлопцеві нещодавно виповнилося тринадцять — він був на рік молодший за Греґа й Хаді. В їхньому класі він був новачком. Невисокий і худорлявий, із дитинними рисами обличчя і м'яким каштановим волоссям, він мав нещастя говорити як мишеня з мультфільму, і друзів це йому не додавало.

— Ходімо заглянемо в стару піцерію, — передражнив Сиріл пропозицію Греґа, висловлену нещодавно.

— Угу, це прекрасна ідея.

Був осінній прохолодний вечір, і приморське містечко тонуло в темряві, бо внаслідок останнього

шторму зникла електрика. Грег і друзі запланували, що в суботу буде вечір ігор і нездорової їжі, але щойно зникло світло, батьки Хаді спробували заманити їх до настільної гри — сімейна традиція під час перебоїв із електрикою. Хаді умовив батьків дозволити хлопчикам проїхати невелику відстань до будинку Грега на велосипедах, де натомість вони могли б зіграти в одну з нових настільних стратегічних ігор Грега. Та щойно вони туди дісталися, Грег переконав їх, що варто поїхати в піцерію. Він ще багато днів тому знав, що має зробити це. Його ніби тягнуло до того місця.

Чи, може, він усе неправильно зрозумів. Можливо, це буде все одно що ловити вітра в полі.

Грег освітив коридор ліхтариком. Вони тількино оглянули кухню покинутого ресторану і були вражені, побачивши, що там і досі повно каструль, сковорідок і тарілок. Хто закрив піцерію, але залишив усе це? Вийшовши з кухні, вони опинилися поряд із великою сценою в одному кінці приміщення, яке колись було головною обідньою залою покинутої піцерії. Важка чорна завіса за сценою була опущена. Ніхто з хлопчаків не зголосився подивитися, що за нею... і ніхто з них не сказав, що бачив, як рухалася завіса, коли вони проходили повз сцену.

Хаді знову засміявся.

— Ліпше, ніж зависати із сім... гей, що це?

— Ти про що? — Сиріл спрямував промінь світла у бік погляду Хаді.

Грег теж спрямував ліхтарик у дальній кут великої заставленої столами кімнати. Промінь світла впав на ряд незграбних фігур, що вишикувалися

вздовж брудного скляного прилавка. Яскраві очі виблискували, відбиваючи світло ліхтарів з іншого краю кімнати.

— Крутяк! — Хаді буцнув ногою зламану ніжку столу і попрямував до прилавка.

«Можливо», — подумав суплячись Грег. Одна пара очей, здавалося, дивилася просто на нього. Попри впевненість, яку відчував раніше, він раптом запитав себе, що він тут робить.

Хаді підійшов до прилавка першим.

— Це наркота! — він потягся за чимось і чхнув, коли пил здійнявся зі стійки.

Перш ніж вони вийшли з будинку, Грег запропонував усім узяти носові хустинки, щоб прикрити носи й роти, але він не зміг їх знайти. Він очікував знайти порожній ресторан, наповнений пилом, пліснявою, грибком і бог знає чим іще. Дивно, зважаючи на вологий прибережний клімат, єдиною гидотою, яку вони знайшли, був пил. Сила-силенна пилу.

Грег обійшов перевернутий металевий стілець і пройшов повз Сиріла, який стояв притулившись спиною до брудної колони з облупленою фарбою посеред обідньої зони. Якщо не зважати на один зламаний стіл і два перевернуті стільці, приміщення мало такий вигляд, ніби його просто потрібно ретельно прибрати, перш ніж приймати відвідувачів. Що, знову ж таки, було дивно. Грег знав, що знайде тут щось, але не очікував, що в приміщенні й досі лишатимуться посуд, меблі та... що ще?

Грег подивився на те, що тримав Хаді, і затамував подих. Це те, за чим він сюди прийшов? Чи не тому це старе місце кликало його?

— Що це таке? — Сиріл не наближався до прилавка.

— Думаю, це кицька. — Хаді повертів клоччастий вкритий хутром предмет, який тримав у руках. — А може, тхір? — Він тицьнув у предмет, хай би що то було. — Може, це аніматронік? — Хаді поклав його і освітив ліхтариком інші фігури вздовж прилавка. — Так, круто. Це призи. Бачите? — Хаді посвітив на застигли фігури своїм ліхтариком.

Це пояснювало схожі на печери ніші вздовж широкого коридору, через які Грег і друзі пройшли до обідньої зали. Маленькі ніші, мабуть, призначалися для гральних автоматів і гральних кабінок.

— Не можу повірити, що вони й досі тут, — сказав Хаді.

— Угу. — Грег насунив лоба, розглядаючи щось схоже на завмерлу морську видру і сплутаного восьминога. Чому вони й досі тут?

Стара піцерія простояла забита дошками під ударами прибережних штормів і морського повітря бозна-скільки часу. Будівля вочевидь була занедбана і видавалася не просто старою, а старезною, за крок до повного руйнування. Посірілі, обвітрені стінові панелі так вицвіли, що навряд чи можна було сказати, що це таке — назва піцерії давно зникла. То чому ж усередині все так добре збереглося? Ну, насправді *не зовсім*. Але з того місця, де стояв Грег, будівля видавалася достатньо міцною, щоб простояти ще років сто.

Грег і його батьки переїхали до цього містечка, коли хлопець навчався у першому класі, тому він добре знав це місце, але насправді не розумів його. Наприклад, йому завжди здавалося дивним, що

забита дошками піцерія залишилася недоторканою в місці, яке мало бути місцем відпочинку. Втім це містечко зовсім не схоже на розкішне курортне місто. Мама Грега називала його «вінегретом». Великі елегантні будинки містилися через дорогу від облізливих пляжних халуп, обвішаних брудними рибальськими сітками й поплавками і оточених великими старими брусами або зваленими на купу садовими меблями. На подвір'ї навпроти будинку Грега стояв на блоках величезний квадратний седан 1970-х років. А все ж, Грег цікавило, чому піцерія не може бути перетворена на щось корисне, замість залишитися перекошеною старою будівлею-примарою, яка практично волала місцевим дітлахам «влізьте сюди».

Утім, хай як дивно, та не схоже, що хтось залазив сюди раніше, до того як це зробили Грег, Сиріл і Хаді.

Грег розраховував, що вони знайдуть сліди, сміття, графіті — докази того, що інші «дослідники» вже навідувалися сюди. Але... нічого. Наче це місце було покинуте, занурене у формальдегід і зберігалось доти, доки Грег раптом відчув, що має прийти сюди.

— Закладаюся, що вони й досі тут, тому що це справді гарні призи, — сказав Хаді.

— Нікому ніколи не вдається виграти гарні призи, — втрутився Сиріл.

Він трохи наблизився до прилавка, але й досі був за метр від нього.

— Немає тут ніяких клоунів, Сиріле.

Грегові довелося запевнити Сиріла, що в покинутому ресторані не буде клоунів, щоб той погоди-

вся піти з ним, хоча не те, щоб Греґ напевне знав, що їх там нема.

— А це тоді що? — Сиріл вказав на великоголову постать із велетенським носом під вивіскою «ГОЛОВНИЙ ПРИЗ».

Греґ ухопив його волохату знахідку раніше, ніж встиг Хаді. Та була важкою, а хутро здавалося сплутаним і грубим. Греґа дивно тягло до тварини, хоч чим вона була. Він розглядав загострені вуха, похилий лоб, довгу морду й жовті очі, що, здавалося, пронизували наскрізь. Урешті хлопець помітив на шиї тварини синій нашійник. Щось блискуче звисало з нашійника. Жетон для собак? Він підняв його.

— Хвасько, — прочитав Хаді з-за плеча Греґа. — Це собака, зветься Хвасько.

Греґ любив собак, але сподівався, що ніколи не побачить такого в реальному житті. Він підняв собаку і покрутив його в руках. Навіть злий старий пес, який жив по сусідству з Греґом, не був такий потворний. Хвасько мав такий вигляд, ніби хтось схрестив великого злого вовка з акулою із фільму «Щелепи»*. Його трикутна голова була загострена вгорі та з надто широким ротом унизу. Хутро Хваська, що здавалося сіро-коричневим у миготливому світлі їхніх ліхтарів, подекуди було відсутнє, й там було видно потьмянілий метал. Кілька проводів стирчали

з великих вух, а неприкрита хутром черевна порожнина Хваська відкривала щось схоже на примітивну друковану плату.

— Погляньте на це. — Сиріла, хоч як це дивно, тепер зацікавив прилавок. Він узяв невеликий буклет у ламінованій обкладинці. — Думаю, це інструкція.

— Дай-но глянути. — Греґ вихопив буклет із рук Сиріла.

— Гей, — пискнув Сиріл.

Греґ проігнорував його протест. Так, можливо це інструкція.

Поклавши Хваська назад на прилавок, він витягнув буклет із обкладинки і переглянув інструкцію. Хаді читав із-за його плеча. Сиріл просунув голову між грудьми Греґа і буклетом, змушуючи Греґа тримати буклет далі, щоб вони могли читати всі разом. Хвасько, як значилося в інструкції, був аніматронним собакою, який синхронізується з телефоном і шукає для вас інформацію.

— Прекрасно, — сказав Хаді. — Думаєш, це й досі працює?

— Як давно це місце пустує? — спитав і собі Греґ. — Хвасько з вигляду старшим за мого батька, але смартфони з'явилися не так давно.

Хаді знизав плечима.

Греґ, нарешті, також це зробив і почав натискати на Хваська то тут, то там, шукаючи панель управління.

Хаді й Сиріл втратили цікавість.

— Воно не запрацює. Це стара технологія; він не буде сумісний із нашими телефонами, —

* Трилер режисера Стівена Спілберга. Екранізація однойменного твору Пітера Бенчлі. — *Тут і далі* — прим. пер.